

Ferenczy-Nagy Boglárka

Folyton előlről

Elönt valami kék, ha rám nézel,
és látom, te is kék vagy akkor, ha én rád,
feneketlen mélység a pupillád,
fekete pötty, s mi kis tengerkék vagyunk,
és elönt a fájdalom, valami éteri,
fényes és hasító, ha összeér karunk,
hogy azok vagyunk, akik nem akarunk,
fekete pöttyök a tengerkék világban:

kerülgetjük egymást távol és hibátlan,
és csönd van, csak dong a nagy motor,
karunk más karok közt meredten kotor,
tudjuk már, hogy nem lehet örökké kabátban
élni, folytonos hidegben vacogva idegen
ágyak rejtekén, más ölek huzatos zugában,
mint a vízkő a falon a csempefugában,
és erővel izzadni szerelmet másnak,

és örökkön örökké félnek és hibásnak
lenni, mint az alma, amiből kiharaptak
minden húst, és csak magok maradtak,
és hiába minden csupa hűvös ágynak,
kemény magház vagyunk, csutka alma-torzó,
és a magok folyton csak földbe vágynak,
mint apró kések, mik képzelt húsba vájnak,
és kívánom, bár ha fognál csak fél kézzel.

Elönt valami kék, ha rám nézel...

Modern ecloga

KÖLTŐ

Üdvözlégy, jó pásztor, a Földnek e lágyölü táján.
Átgyalogoltam a földteke lankás százezer útját,
S lám, ideértem, ahol csuda langyos az aszfalt,
S brummog a gépkocsi zajban a lélek az úttest mentén.
Forduljon szemem éppen az égre, be füst fedi lágyan,
S itt ez a por, talajunkat ez elfedi, mint puha szőnyeg.
Lim-lomok állnak bős kupacokban, büszkén, sorban,
S villan a halvány napfény néhány elszórt fémen.
Élni csodás lehet így, eme könnyed, lágy lebegésben,
Nyájra vigyázni, terelni csak őket halk legelésben.
Mondd, jó pásztor, mennyei nyájad merre találom?

PÁSZTOR

Mennyei nyájam nem volt, másra vigyáztam gonddal:
Hétpettyes katicák csodaszép seregét őriztem,
S pásztori munkám immár teljes csődbe hanyatlott.
Szép katicáim mind elhagytak, mind eltűntek,
Távoli szűk utakon már szélvédőkön utaznak.
Hull csak a szürke betonra a könnyem, hull csak némán,
Bús betonon könnyemből nem nő fű se, virág sem.
Nincs már élni e Földön okom, nincs már maradásom,
S nappal is, éjjel is, állok a kékszinű busznak elébe.
Mégsem akarnak elütni, s az úton bárhova állok,
Festik a zebrát talpam alá csupa hős huligánok.
Rákiabálnak a buszra ezek csupa állj-t, csupa vissza-t,
S mindenüvé örökön csak festik, festik a zebrát.
Szép katicáim a Sors üvegén már messzire járnak,
Hogyha lehetne, velük már én is szélvédőkön utaznék.

KÖLTŐ

Ó, bús pásztor, mily kicsiségért ült ma szivedre a bánat.
Lásd meg a szépet, lásd meg a jót eme drága világban!
Zebrák pásztora, őrizd hát új nyájad örömmel,
Fémmel etesd, és varrj neki füstből köd-takarókat!
Zengtem verseket én is régen vak szerelemről,
Immár másról, másképp zengem a dalt eme kornak:
Elnyomom éppen a büteli, vágyteli kis szívem, így ni,
Fáj, de ha egyszer másról kell most verseket írni.

PÁSZTOR

Festett nyáj szájának nincs s nem lesz eleségem,
S hétpettyes kicsi szárnyakat úgysem válthat hét csík.
Átadom, őrizd költő, immár vas-szívü nyájam,
Engem hív az a föld, amit itt már elfed az aszfalt.
Kis katicáim, kék vizü tónál várjatok engem,
Ott leszek, ott leszek, ott leszek egyszer, most megígérem.

szavak Bábelben

érthető szeretném hogy legyen
minden közöttünk
nekem te és
én neked
érthető és egyszerű
nem értjük a szavakat
Bábelben rekedtünk örökre
mint sokan mások is
rengeteg a Bábelben
Bábel a rengetegben
marionettezünk egymással
de a zsinórok
összegubancolódnak
egyszer minden Báb elromlik
újabb csomó a fonálon
minden meg nem értett szó
és akkor mikor már
egy csomó vagyunk összegabalyodva
egészen
elvágjuk a gordiuszi fonál-gerinceinket
és a testünk lehanyatlik
és ott fekszünk Bábelben
csontra száradt kezeink
összekulcsolódva
bárcsak így értettük volna egymást
amikor még
érteni akartuk